

at det, der virkelig betyder noget afgørende for os som Folk: Kongemagt, Flag, Sprog og Traditioner vedrørende Kirke og Skole, kunde bevares fremefter. Det kunde Bondepartiet have ønsket understøttet i de Erklæringer, der er afgivet, og som man i øvrigt kunde tiltræde. En Ulykke for Landet vilde det være, om det blev nødvendigt at gennemføre en Nyordning, som Folkets Flertal paa Grund af en uansvarlig følelsesbetonet Agitation vilde være Modstander af.

Oluf Pedersen (D. R.) paapegede, at Retsforbundet som et Parti, der støttede Regeringen, men ikke deltog i den, havde Mulighed for at indtage en Særstilling, hvilket man dog nødig gjorde og kun, naar det skønnedes, at Samarbejdets Vilkaar ikke respekteredes fra anden Side. Det maatte imidlertid beklages, at de Problemer, som Partiet ønskede løst, ikke var blevet det paa den Maade, at dets økonomiske Synspunkter var blevet omsat i dansk Lovgivning; det gjaldt selv, hvor disse Synspunkter havde vundet Tilslutning fra anden Side og aabenbart Flertal i Befolkningen. — Retsforbundet deltog fuldt i Ønsket om *Sparsommelighed* og vilde gerne give Tilslutning til Tanken om, at der skulde sættes Stop for Udgifterne og Stop for Skatterne, saa at der i Fremtiden blot blev Spørgsmaal om at give Pengene bedre ud og at forbedre Grundlaget for Udskrivning af Skat. Der rattedes efter Partiets Opfattelse lidt med de offentlige Midler, f. Eks. var det nogle meget kostbare Havne, der skulde bygges. Finansministeren fortjente imidlertid Anerkendelse for, at han søgte at faa de Udgifter, som bevilgedes, dækket uden Optagelse af Laan. Det maatte billiges, at Dækning blev tilvejebragt paa anden Maade, men det gjaldt om at lægge Byrden saadan, at den i Stedet for at trykke Arbejdet kom til at hvile paa selve *Jorden*. Naar der gaves Penge ud til Fremme af Beskæftigelsen, burde man ikke forsømme den billigste Form for Beskæftigelsespolitik, den Politik, som var mest virkningsfuld, nemlig en Flytning af Byrderne fra Varerne, hvor de hemmede Beskæftigelsen, og over paa Jorden, hvor de fremmede Beskæftigelsen. Retsforbundet var derfor gaaet imod en Forøgelse af Tolden paa Uld og Bomuld, ligesom det ikke kunde gaa med til Omsætningskatten paa Tøj. Ønskede man at holde et fast Prisniveau, var der næppe anden Vej at gaa end at søge at neutralisere uundgaaelige Prisstigninger ved at faa andre Varer ned i Pris gennem Afgiftslettelser. En *Kronhævning* havde Taleren derimod ikke Sympati for. — Det nationale *Samarbejde* burde fortsættes og bevares efter Krigen; dette krævede imidlertid en Uddybning, maaske ogsaa en Begrænsning, hvis enkelte følte sig saa knyttet til visse Særinteresser, at de ikke kunde være med. Dette